

Найкраща поезія Ліни Костенко про Україну

Ліна Костенко – легенда української літератури, чий голос звучить крізь покоління. Її поезія – це не просто слова, а код нації, що пульсує в кожному рядку. Вона писала про Україну так, що серце завмирає: від болю, гордості та любові. До 95-річчя письменниці, яке вона відзначає 19 березня, пропонує вам перечитати вірші що надихають, змушують замаслитися й відчувати кожне слово.

Її вірші – це не просто римовані рядки, а код нації, зашифрований у словах. Вона писала про нашу історію без прикрас, про біль і боротьбу, про красу й велич рідної землі, про людей, які її творять. Її поезія була актуальною вчора, залишається такою сьогодні і звучатиме в майбутньому, бо в її словах – сама Україна: незламна, горда, вільна.

**І жах, і кров, і смерть, і відчай,
І клекіт хижої орди,
Маленький сірий чоловічок
Накоїв чорної біди.
Це звір огидної породи,
Лох-Несс холодної Неви.
Куди ж ви дивитесь, народи?!
Сьогодні ми, а завтра – ви.**

**Це ж треба мати сатанинський намір,
чаїть в собі невиліковний сказ,
щоб тяжко так знущатися над нами,
та ще й у всьому звинувачувати нас!**

**І щось в мені таке велить
збіліти в гнів до сотого коліна!
І щось в мені таке болить,
що це і є, напевно, Україна.**

**Усе моє, все зветься Україна
Буває часом сліпну від краси.
Спинюсь, не тямлю, що воно за диво, -
оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,
усе як є - дорога, явори,
усе моє, все зветься - Україна.
Така краса, висока і нетлінна,
що хоч спинись і з Богом говори.**

Ми воїни. Не ледарі. Не лежні.
І наше діло праведне й святе.
Бо хто за що, а ми за незалежність.
Отож нам так і важко через те.

**Підкрадається лихо нечутними кроками.
Але раптом зненацька зупиниться мить.
Почорніє село обгорілими кроквами.
І на білому світі війна загримить.
Захлинаються кров'ю і димом світанки.
Вигинає імперія хижий хребет.
По дорогах повзуть розчепірені танки.
Причаїлася свастика в літері Zet.
А ще світяться хатки в зимовій завії.
Ще не знає ніхто, що йому на роду.
Лиш над Києвом очі святої Софії
спопеляють навіки новітню орду.**

Історії ж бо пишуть
на столі.

Ми ж пишем кров'ю на
своїй землі.

Ліна Костенко

Дякую за увагу!

Підготувала Людмила Прокоф'єва.

Використані джерела:

https://lux.fm/virshi-lini-kostenko-pro-ukrayinu--den-narodzhennya_n176017